

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΕ'.

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρ. ἰκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιαί. — Γραφεῖον Δισυθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

12 Ἰουνίου 1888

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΚΑΪΡΗ

Ὁ Θεόφιλος Καΐρης μετὰ τῆς νέας θρησκείας, τῆς Θεοσεβείας, ὡς ἀπεκάλεσεν αὐτήν, ἦν ἠθέλησε νὰ διαδόσῃ, καὶ ἤς ἐγένετο αὐτὸς οὗτος δημιουργός, ἤλλαξε καὶ τὰς χρονικὰς διαιρέσεις τοῦ ἑνιαυτοῦ, καὶ μετετόπισεν εἰς ἕτερον σημεῖον χρονικὸν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ· μετέβηλε δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν, καὶ παρεδέχθη ἕτεραν διαίρεσιν ἀντὶ τῶν ἐβδομάδων, μὴ ἀκολουθήσας εἰς τοῦτο οὔτε τὸ Ἰουλιανόν, οὔτε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον.

Κατὰ τὸν Καΐρη τὸ ἔτος ἤρχιζε τὴν 11 Σεπτεμβρίου, ὅτε συμβαίνει ἡ χειμερινὴ ἰσημερία, καὶ ἐπερχτοῦτο τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ. Παρεδέχθη δὲ τὸ σημεῖον τοῦτο ὅπως ἔχη σημαντικὸν σημεῖον ἀρχῆς τοῦ χρόνου οἷα εἶνε ἡ χειμερινὴ ἰσημερία (11 7βρίου) καὶ ἡ ἐαρινὴ (9 Μαρτίου). Ἐπρεπε δὲ ν' ἀποδεχθῆ μίαν τούτων καὶ παρεδέχθη τὴν χειμερινήν, ἴσως διότι ὁ Σεπτέμβριος καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θεωρεῖται ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους, ἐντεῦθεν λογιζομένης τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου, ἐκ τούτου ἀρχομένης καὶ τῆς νέας συγκομιδῆς τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Ἄλλὰ πλὴν τούτου ὁ Καΐρης εἰς πάντας τοὺς μῆνας τοῦ ἑνιαυτοῦ ἀπέδωκε 30 ἡμέρας, καταστήσας πάντας ἴσους ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν· ἐπειδὴ ὁμοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τροπικοῦ ἔτους ἐξ ἡμερῶν 365,5 ὥρων, καὶ 48", ἀπητοῦντο ἔτι 5 ἢ 6 ἡμέραι, προσέθηκεν εἰς τὸ τέλος τοῦ δωδεκάτου μηνὸς πέντε ἡμέρας συνυπολογιζομένας εἰς τοὺς ἐκ 30 ἡμερῶν 12 μῆνας ὡς ὀνόμασεν ἐπακτὰς, ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὰς 6, 7, 8, 9 καὶ 10 τοῦ Σεπτεμβρίου, τῶν λοιπῶν ἡμερῶν τούτου τῶν 1, 2, 3, 4 καὶ 5 συγχωνευθεισῶν εἰς τὰς 5 τελευταίας ἡμέρας τοῦ 12ου μηνὸς τὰς 26, 27, 28, 29, 30. Οὕτω δὲ κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο τὸ καϊρικὸν μετὰ τὴν 30ὴν τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ ἔτους δὲν εἶπετο ἡ πρώτη τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ ἀρχομένου νέου ἔτους, ἀλλ' αἱ πέντε ἐπακταὶ ἡμέραι, αἵτινες ἠΐξανον βεβαίως εἰς ἐξ ἐπὶ τῶν ἑμβολιμῶν ἑτῶν· οὕτω δὲ συνεπληροῦτο ὁ ἀριθ-

μὸς τῶν 365 ἢ 366 ἡμερῶν τοῦ τροπικοῦ ἔτους. Οὕτω δὲ τὸ σύστημα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Καΐρη ἀστρονομικῶς ἦτο τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ, διέφερε δὲ μόνον τούτων κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑνιαυτοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τῶν μηνῶν.

Ὁ Καΐρης θέλων νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς θρησκείας αὐτοῦ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν ἀπέδωκεν εἰς αὐτοὺς ἴδια ὀνόματα ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰς θείας ιδιότητας τοῦ ὑπεράτου Ὄντος, οὕτινος καὶ μόνου τὴν λατρείαν ἐκήρυττε, τοῦ Θεοῦ. Εἶχον δὲ οἱ δώδεκα μῆνες κατὰ τὴν σειράν αὐτῶν τὰ ἐξῆς ὀνόματα.

- Θεοτέβιος (11 7βρ. — 10 8βρ.)
- Σοφάρετος (11 8βρ. — 10 9βρ.)
- Δίκαιος (10 9βρ. — 9 10βρ.)
- Ἅγιος (10 10βρ. — 8 Ἰανουαρ.)
- Ἀγάθιος (9 Ἰανουαρ. — 7 Φεβρ.)
- Σθένιος (8 Φεβρ. — 9 Μαρτίου).
- Ἀγάπιος (10 Μαρτίου — 8 Ἀπριλίου).
- Χαρίσιος (9 Ἀπριλίου — 8 Μαΐου).
- Μακρόθυμος (9 Μαΐου — 7 Ἰουνίου).
- Αἰώνιος (8 Ἰουνίου — 7 Ἰουλίου).
- Νότιος (8 Ἰουλίου — 6 Αὐγούστου).
- Σώσιος ἢ
- Ἀναπαύσιμος (7 Αὐγούστου — 5 7βρίου).
- Ἐπακταὶ (6 — 10 7βρίου).

Ἐν τῇ σημειώσει, ἣν εἶχομεν ὑπ' ὄψιν γράφοντες τὰ ἀνωτέρω, δὲν εὗρομεν τὴν ὑποδιαίρεσιν τοῦ μηνός, ὑποθέτομεν δὲ ὅτι τοῦτο διήρει οὐχὶ εἰς ἐβδομάδας, ἀλλ' εἰς δεκάτας, μὲ τὴν ὀνομασίαν τῶν ἡμερῶν, πρώτη, δευτέρα, κτλ. Τοῦτο δὲ εἰκάζομεν, διότι ἐν σελίδι 36 τοῦ ἐκδοθέντος ἐν Λονδίῳ βιβλιαρίου «*Θεοσεβῶν προσευχαὶ καὶ ἱερὰ ἄσματα*», ἐνθα καὶ προσευχαί, αἱ δέησεις, αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ θεοσεβικαὶ γνῶμαι ἀναγράφονται, εὗρομεν τὰ ἐξῆς «*Ἐσπερινὴ δέησις κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Δεκάτης γενομένης*». Ἀρχεται δὲ διὰ τῶν λέξεων «*Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἡμῶν μόνος ὑπάρχει ἐν πᾶσι λατρευτός, πάντοτε καὶ νῦν καὶ αἰείποτε*».

Ἐν ταῖς προσευχαῖς ταύταις τῶν Θεοσεβῶν ἐν τέλει ὑπάρχουσι καταγεγραμμένα γνῶμαι καὶ ὑποθῆκαι ἢ θεοσεβικὰ ἀναγνώσματα, ἀνταποκρινόμενα εἰς τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἑνιαυ-

τοῦ καὶ τὰς 5 ἑπακτάς, ἅτινα ἀνεπτύσσοντο ὑπὸ τοῦ θεοκλήρικος εἰς τοὺς Θεοσεβείας καταλήλως, περὶ ὧν βραδύτερον θέλομεν ἀναγράψει τινὰ ἐν τῇ 'Εστία.

A. M.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία 'Ιουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Z'.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σαλλῦ συνέρρεον παρατηρῶντες καὶ σπουδάζοντες τὴν στάσιν τῶν δύο ἀντιπάλων, οἵτινες συνηντῶντο ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὁ ταγματάρχης ἔβαινεν εὐσταθῶς, ἀλλὰ μὲ τὸ περίφροντι αὐτοῦ ἦθος καὶ τὴν λεπτοφυῆ του κατασκευὴν ἐφάνετο οἰονεὶ κεκυρωμένος ἀπέναντι τοῦ εὐρυστέρου καὶ θρασέως προγαστορος Γκαρούς. Ὁ ροδόκοκκινος Γκαρούς περιέστρεφεν ἅπληστα τὰ βλέμματα ὑπὸ τὰς πυκνάς ὄφρυς του. Μὲ τὸ σαρκῶδες καὶ κακίαν ἀποπνέον στόμα του ἐντὸς τῆς μιζοπολίου γενειάδος του, μὲ τὴν στερρὰν στάσιν, τοὺς πλατεῖς πόδας καὶ τὸ ἐπίσημον ἦθος του, ἐφάνετο ὡς κτηνέμπορος. Εἰς τὴν ἀπεχθῆ ὄψιν του, μειδιῶσαν ἐνταυτῶ καὶ φθογερὰν, ἐφαίνοντο συσσωρευμένοι πλεῖσται ὅσαι ἐπιθυμίαι· ἦσαν ὄρατὰ ἐπὶ τῆς ὄψεως ἐκείνης τῆς παμφάγου τὰ ἴχνη πασῶν τῶν λαϊμαργιῶν.

— Καὶ εἶνε ἐπαναστάτης αὐτὸς ὁ κύριος; ἐσυλλογίζετο ὁ Βερδιέ. "Α μπα!.. Εἶνε σκύλος βραχύσωμος, ὅστις ὑποκρίνεται τὸν λύκον. Τίποτε ἄλλο..

Τὸ θέαμα ἔτερπε τὸν Δυκάν. Ἐσκέπτετο ὡς ἐρασιτέχνης τῶν ρητορικῶν πυγμαχιῶν τίς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, ὁ ἔντιμος στρατιώτης ὁ πεπεισμένος εἰς τὰς ἀρχάς του, ἢ ὁ τυμπανιστῆς ἐκεῖνος τῆς ἐπαναστάσεως θὰ εἶχεν ἐπίδρασιν ὀριστικὴν ἐπὶ τῶν ἐκλογέων, καὶ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πρόβλημα τῆς τρεχούσης πολιτικῆς τὸν ἐνδιέφερον ὡς ζήτημα ὠφέλιμον, ὡς μελέτη ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ. Ὁ Πίττ, ὁ μέγας Πίττ εἰς τὰς κωμοπόλεις τῆς Ἀγγλίας τοιαύτας θὰ ἐποίει βεβαίως παραβολάς.

Οὐδέποτε ὁ Βερδιέ θ' ἀπέτεινε τὸν λόγον πρῶτος πρὸς τὸν Γκαρούς, εἰμὴ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἦτο τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο τῆς ἐφημερίδος, περὶ οὗ εἶχον ὁμιλήσει αὐτῶ καὶ τὸ ὅποιον αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀναγνώσει. Πλὴν ὁ Σαρβὲ ἰστάμενος πλησίον του μεγαλοπρεπῆς καὶ

γαλήνιος, τὸν παρεκάλει νὰ φωνῆ πολιτικῶς, ἀβρόφρων κατ' ἐπιφάνειαν. Διὸ ὁ Γκαρούς πρῶτος προύχωρσε πρὸς τὸν ταγματάρχην χαιρετίζων μετὰ μεγαλοπρεποῦς κινήματος, εἰς ὃ ἐνυπῆρχεν ἀκουσίως πικρὸς τις ἀστείτημός.

— Εἰσθε ὁ ταγματάρχης Βερδιέ; ἠρώτησεν εὐγενῶς τὸν ἀντίπαλόν του, ὡς νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζε ποσῶς.

Καὶ ἀφοῦ ὁ Βερδιέ ἀπάντησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν διὰ νεύματος ἀπλοῦ τῆς κεφαλῆς, ὁ Γκαρούς προσέθηκε παρουσιάζων αὐτὸς ἑαυτόν, ὡς νὰ ἤθελε διὰ μίας φράσεως νὰ χαράξῃ ἀμέσως τὰ ὅρια τῆς θέσεώς του:

— Εἶμαι ὁ πολίτης Γκαρούς.

Ὁ Δυκάς παρετήρησεν ὅτι ἡ μορφή τοῦ Μουζέν καὶ τοῦ Βουγιάρ, τοῦ πεδιλοποιοῦ καὶ τοῦ βαρελοποιοῦ ἐξήστραπτεν ὑπὸ ποιᾶς τινος ὑπερφανείας. Ἐφρόνουν ὅτι ὁ ὑποψήφιός των ἔθετε καθαρὰ τὸ ζήτημα διὰ τῆς πρώτης αὐτοῦ φράσεως. Ὁ λιθοστρώτης Βοβιέ ἐπεδοκίμαζεν, ἀλλὰ σιωπηλῶς καὶ ὀπωσοῦν στενοχωρημένος.

— Λοιπὸν, ταγματάρχα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γκαρούς, σὰς χαιρετῶ προτοῦ ν' ἀρχίσῃ ἡ πάλη!.. Δὲν ὑπάρχει λόγος, ἐπειδὴ σεῖς τάχα ἀντιπροσωπεύετε ὅλα τὰ προνόμια καὶ ἐγὼ ὅλας τὰς διεκδικήσεις, νὰ μὴ τείνωμεν πρὸς ἀλλήλους, ὑμεῖς ὁ ἄστος καὶ ἐγὼ ὁ ἐργάτης, τὴν χεῖρα, πρὶν διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη.

Ὁ ταγματάρχης ἴστατο ἐκπληκτός. Ὁ εὐσαρκος ἐκεῖνος ἀνὴρ μὲ τὴν γαστέρα πλήρη ἀνεπετάννυε τὸ ὄνομα τοῦ ἐργάτου, ὡς σημαίαν τρόπον τινά, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ταλκίπυρος ὅστις εἶχε θυσιάσει ὑπὲρ τῆς πατρίδος του ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του, ἀντεπροσώπευε νῦν, ὡς ἔλεγεν ὁ Γκαρούς, τὰ προνόμια! Καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου βεβαίως τὸ προνόμιον τοῦ νὰ φονεῖθῃ ἐν δεδομένη περιστάσει. Ὁ Βερδιέ τόσο ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ χυδαίου ἐκείνου φιλοφρονήματος τοῦ ἐπιπλάστου ἵπποτισμοῦ, ρηθέντος μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ εὔρη πρόχειρον ἀπάντησιν. Ἠρκέσθη νὰ μὴ σφίξῃ τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Γκαρούς ἐφαίνετο προετοιμαζόμενος νὰ τείνῃ αὐτῶ, ἦτο δὲ τοῦτο ὀπωσδῆποτε μία ἀπάντησις, ἢ καλλιτέρα πασῶν. Ἀλλὰ τὸ συμπτυκνόμενον περίξ πληθος δὲν τὴν ἐνόησεν. Ἐν μόνον εἶδε τὸ πληθος καὶ τὸ ὅποιον ἐνεποίησεν αὐτῶ ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ ταγματάρχης οὐδὲν ἀπάντησεν.

— Εἰπέτε του, εἶπεν ὁ Σαρβὲ κρυφίως καὶ μετὰ σπουδῆς, ὅτι θὰ τοῦ ζητήσετε λόγον διὰ τὰς λέξεις διεκδικήσεις καὶ προνόμια εἰς τὴν δημοσίαν συνέλευσιν μετ' ὀλίγον!..

Ὁ Βερδιέ συνησθάνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο τῶ ὄντι ν' ἀφήσῃ ἄνευ ἀπαντήσεως τὴν προσαγορευσιν ἐκείνην τοῦ Γκαρούς, ἦτις ἦτο ἡ πρώτη ἀψιμαχία. Ἐπανέλαβε λοιπὸν ὅ,τι περίπου ὑπῆ-